

[Lysholt Hansen.]

Med dette finanslovsforslag er vi endelig kommet over på rammebevillingssystemet, som jeg tror vil give finansudvalgsmedlemmerne en betydelig større mulighed end før for i de kommende år at følge udviklingen i statsfinanserne og specielt udviklingen på de enkeltministeriers budgetter, hvilket for mig at se betyder, at finansudvalget ved sin gennemgang af finanslovsforslaget i højere grad kan komme over på en helhedsbedømmelse af de enkelte ministeriers drifts- og anlægsbudgetter og af de økonomiske hovedlinjer i finansloven til afløsning af den hidtidige gennemgang, hvor urimelig megen tid er gået med blot og bar registrering f. eks. af løn- og prisstigninger og behandling af detaljer. En sådan omlægning af arbejdet vil blive yderligere lettet, hvis vi for fremtiden må regne med allerede ved finanslovsforslagets fremsættelse i anmærkningerne at få en samlet oversigt svarende til dem, vi i år modtog den 9. februar og den 9. marts over det under de enkelte ministerier ansatte personale og de samlede lønudgifter til dette personale. Jeg håber, finansministeren vil være i stand til at give tilsagn herom i dag.

Med rammebevillingerne og de dertil knyttede dispositionsregler for de enkelte styrelser er der taget et så stort skridt med hensyn til forenkling og forbedring af vort bevillingssystem, at det sammen med styrelsernes mere og mere realistiske budgetlægning skulle give finansudvalget betydelig større muligheder end hidtil for at gå i dybden i behandlingen af finanslovsforslaget. Disse muligheder skulle på den anden side nødig i nogen måde forskertses på grund af de forhold, jeg lige har nævnt, forhold, som folketinget og kun folketinget har ansvaret for. Jeg kan ikke anvise nogen løsning på problemet, jeg har blot villet rejse det; med den i forvejen betydelige arbejdsbyrde, der hviler på finansudvalget, har jeg intet ønske om, at nye opgaver væltes over på udvalget, men f. eks. en

skarpere afgrænsning mellem finansudvalgets og investeringsudvalgets opgaver burde nok tages op til overvejelse.

Hvor tillægsbetænkningen over finanslovsforslaget for 1965-66 indeholdt i alt 625 ændringsforslag, er vi i år kommet ned på 390, af hvilke de 379 er stillet af ministrene, 10 af socialistisk folkeparti og 1, siger og skriver ét, ændringsforslag af venstre og det konservative folkeparti. Da hovedparten af ændringsforslagene fra ministrene som tidligere nævnt er led i opfyldelsen af det indgåede forlig, skulle vi i de kommende år kunne komme betydelig længere ned med hensyn til antallet af ændringsforslag til finanslovsforslaget.

Jeg skal ikke nægte, at jeg i år havde ventet en tillægsbetænkning over finanslovsforslaget med et helt andet indhold, for så vidt angår såvel de konservatives mindretalsudtalelse som med hensyn til ændringsforslag til finanslovsforslaget fra det konservative folkeparti. De konservatives mindretalsudtalelse ligner til forveksling de udtalelser, vi kender fra tidligere år, hvor partiet venstre dog sædvanligvis har været med. De konservatives råb i år om besparelser lyder af den grund ikke mindre højt, men betydelig mere hult. Hvad er der blevet af de konservatives store ord i finansudvalget om at ville finde frem til besparelser? Ét ændringsforslag, ét eneste ændringsforslag om, at bevillingen til oprettelse af levnedsmiddelinstituttet skal falde bort, hvorved der ville spares 5 mill. kr. Mon det var det, hr. Poul Møller havde tænkt sig, da han den 3. december 1965 her i tinget udtalte ønske om at få barberet 300 mill. kr. væk og sagde, at han satte sin lid til, at finansudvalget sammen med finansministeren ville være i stand til at klare disse 300 mill. kr? I hvert fald har hans partifæller i finansudvalget ikke — som det også fremgår af tillægsbetænkningen — villet eller været i stand til at bidrage væsentligt til løsningen af denne opgave, som hr. Poul Møller pålagde dem, idet man henholder